

MARIEKE DOUWES

IETS
NIEUWS
ONDER
DE ZON

HarperCollins

Colofon

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022, Marieke Douwes-Fransz

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: VOLGT

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 9789402767872

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. ® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

April

1

Het was een mooie lentedag en Daphne was bijna thuis. Omdat het haar beurt was om te koken, had ze na haar werk boodschappen gedaan. Haast had ze echter niet. Het voorjaar hing in de lucht, dus ze bleef heel even met haar gezicht naar de zon gedraaid staan.

De werkdag was in eerste instantie rustig verlopen. Ze had het normale aantal telefoontjes en e-mails beantwoord, maar toen was er een redelijk betaalbaar huis op de markt gekomen en was de telefoon ontploft. Hoewel Daphne stiekem heel iets anders onder ‘redelijk betaalbaar’ verstond, was de lijst voor bezichtigingen binnen een kwartier vol, net als de reservelijst. Ze was dan weliswaar geen makelaar, maar als secretaresse op een makelaarskantoor wist ze dondersgoed hoe het werkte. Het huis zou binnen no-time verkocht worden voor een prijs die voor de verkopers de ultieme droom was en voor de kopers een regelrechte nachtmerrie.

Het was een lange dag geweest, iets wat de laatste tijd wel vaker voorkwam. Ze had zin in een ontspannen maaltijd met haar moeder. Liesbeth was haar rots in de branding en mede daarom voelde Daphne zich verantwoordelijk voor haar moeder sinds het moment dat hun wereld was ingestort.

Haar vader was met een kuchje naar de huisarts gegaan in de hoop er een pilletje of een drankje voor te krijgen zodat het weg zou gaan. Hij kreeg geen pilletje en ook geen drankje. Wat hij wel kreeg was een hele waslijst aan afspraken voor allerlei onderzoeken en gesprekken met specialisten. Alleen maar om erachter te komen dat ze te laat wa-

ren. Drie maanden later had Frederik Langeveld in het bijzijn van zijn vrouw en dochter voor de laatste keer zijn prachtige blauwe ogen gesloten.

Dat was nu drie jaar geleden en Daphne was trots op haar moeder en op zichzelf. Ze hadden de boel weer redelijk op de rit gekregen en konden weer lachen om niks onder het genot van een lekker glas wijn. Misschien was het gek dat ze met haar vijftig jaar nog thuis woonde, maar het werkte voor hen.

Toen Daphne de kleine hal van haar ouderlijk huis binnenwandelde knalde de vrolijke muziek haar tegemoet. Ze hoorde ‘Geronimo’ van Sheppard en iets wat leek op... aanmoediging? Ze liet haar boodschappentas op de grond vallen – ze hoopte dat het onheilspellende gerinkel niet van de fles wijn afkomstig was – en vloog de trap op. Zonder na te denken gooide ze de slaapkamerdeur van haar moeder open en verloor bijna haar evenwicht door het schouwspel dat ze zag. ‘Ma! Wat doe je?’

Liesbeth Langeveld-Schouten, drieënvijftig jaar oud, lag in een ingewikkelde pose en met haar benen in de lucht op een yogamatje terwijl ze toegeschreeuwd werd door een fitte slanke dame die via de tablet allerlei opzweepende instructies de slaapkamer in brulde.

Hijgend en puffend ging Liesbeth rechtop zitten. Haar korte blonde krullen, met hier en daar een glinsterende grijze haar, sprongen vrolijk rond haar hoofd en haar groene ogen keken Daphne opgewekt aan. ‘Wat denk je dat ik doe? Ik doe mijn oefeningen.’

‘Je oefeningen? Waarvoor?’ Daphne leunde nu geamuseerd met haar armen over elkaar geslagen tegen de deurpost, terwijl ze haar bril met hip chrommontuur omhoog schoof.

‘Om soepel te blijven natuurlijk. Ik moet er toch voor zorgen dat mijn botten niet vastroesten?’ Liesbeth kwam, inderdaad behoorlijk soepel, overeind in haar volle lengte van ruim één meter zeventig. Ze veegde haar gezicht droog met een handdoek waarna ze haar bril op haar neus zette.

‘Hoe was het op je werk?’ vroeg ze aan Daphne.

‘Gekkenhuis. Dat huis aan de Pastoorlaan is vandaag online gekomen. Het leek wel gratis.’

Liesbeth schudde haar hoofd in ongeloof. ‘Ik begrijp echt niet dat mensen huizen kopen alsof het een volkoren brood van een paar euro is.’

‘Nee. Dat is iets waar ik ook nooit aan zal wennen denk ik.’

Haar moeder klakte met haar tong terwijl ze haar matje oprolde. ‘Heb je boodschappen gedaan?’ Eten was een belangrijk onderwerp in huize Langeveld en bovendien een stuk vrolijker dan de overspannen huizenmarkt.

Daphne knikte en ging haar moeder voor naar beneden. ‘Ja, ik ga citroenkip uit de oven maken.’

‘Lekker.’ Liesbeth wierp nieuwsgierig een blik in de boodschappentas die Daphne achteloos had laten vallen. ‘Heb je er een wijntje bij?’

‘Als de fles niet kapot is wel.’

‘Mooi. Wij moeten het namelijk ergens over hebben, jij en ik.’

Daphnes nieuwsgierigheid was gewekt, maar ze wist dat ze geen fatsoenlijk woord uit haar moeder kon peuteren voordat ze aan tafel zaten en de eerste hap genomen was.

Toen de kip in de oven stond nam Daphne een snelle douche. Tijdens het aankleden bekeek ze zichzelf in de grote staande spiegel op haar kamer en bestudeerde wat anderen dagelijks zagen. Ze was niet groot: als ze haar best deed en overdreven rechtop ging staan, tikte ze net de één meter vijfenzestig aan. Hier en daar was ze wat voller dan ze zou willen, maar had niet iedereen iets te klagen? Haar steile bruine haar hing tot halverwege haar rug. Het was geen bijzondere kleur, maar het was gezond en glanzend.

Hoewel het absoluut niet in de mode was liet ze altijd een pony knippen. Het gaf haar een zachter uiterlijk dan wanneer het allemaal strak

langs haar gezicht hing. Haar wangen waren bedekt met sproeten, iets wat niet veel voorkwam bij mensen met bruin haar, maar ze had zich er nooit aan gestoord. Ze had de grote groene ogen van haar moeder en achter haar bril hadden die iets mysterieus. Helemaal wanneer ze make-up droeg. Ze had ooit contactlenzen geprobeerd, maar besloot dat ze daar niet geschikt voor was: een bril was zoveel makkelijker en gaf haar gezicht wat karakter.

Ze trok een jersey jurk aan in terracotta kleur en ging naar beneden. Haar maag rommelde toen ze de kruidige geur van de gebraden kip rook. Haar moeder had de tafel al gedekt, twee glazen wijn ingeschonken en kaarsjes aangestoken. Goed. Dit zou dus niet zomaar een maaltijd gaan worden. Het zou er eentje worden om te onthouden.

‘Nou mam, gooi het eruit. Waar moeten we het over hebben?’ zei Daphne even later terwijl ze een schijfje citroen over de kip uitkneep.

Liesbeth nam een slokje wijn. ‘Kun jij je Rina nog herinneren?’

‘Rina van Rozendael? De vriendin van oma?’ Daphne dacht aan de oudere vrouw die na het overlijden van haar beste vriendin altijd contact met diens dochter had gehouden. Ze was altijd een soort favoriete tante van Liesbeth geweest. ‘Ja, die ken ik nog. Woont ze nog steeds in Westzand?’ vervolgde ze, doelend op het schattige kustdorpje. Voor zover Daphne wist runde Rina daar al jaren een cadeauwinkel met de meest uiteenlopende spullen.

Liesbeth knikte. ‘Ja. Ik heb haar vandaag gesproken. Ze heeft hulp nodig in haar winkel dit vakantie seizoen. De vrouw die haar normaal gesproken helpt, Sarah heet ze geloof ik, is in een nogal impulsieve bui naar Maastricht vertrokken. Iets met de liefde van haar leven.’

‘En nu ga jij haar helpen?’ gokte Daphne.

‘Ben je gek! Ik heb het prima naar mijn zin met de meiden.’

Haar moeder werkte drie dagen in de week als gastvrouw bij een restaurant midden in het Nationale Park De Hoge Veluwe. Ze maakte

onderdeel uit van een gezellig team en was een waardevolle bron van informatie voor de gasten. Liesbeth had eigenlijk niet meer hoeven werken na het overlijden van Frederik, maar ze had de afleiding nodig. Bovendien vond ze het gewoon gezellig.

Ze nipte van haar wijn en keek Daphne indringend aan voordat ze het bommetje liet vallen. ‘Nee. Ik niet. Jij.’

Daphne verslikte zich. ‘Ik? Mam! Dat is belachelijk. Ik kan toch niet een paar maanden vrij nemen?’

‘Waarom niet? Je vindt dat kantoor vreselijk. Weet je wat? Neem geen vrij. Neem ontslag!’

Daphne liet haar bestek vallen. Ze bekeek haar moeder eens goed. ‘Je bent serieus, hè?’

‘En of ik serieus ben! Schat, ik hou van je, maar... Je bent vijftien, hebt een baan waar je niet gelukkig van wordt en maakt je nog steeds zorgen om mij terwijl dat niet meer nodig is.’

‘Dat is niet waar, ik –’

‘Je moet meer van het leven gaan genieten,’ onderbrak Liesbeth haar dochter. ‘Voor jezelf kiezen, zonder rekening te houden met of ik wel oké ben. Ik ben je ongelooflijk dankbaar voor je steun de afgelopen jaren, maar het wordt tijd dat je verder gaat. Het huis uit... Een nieuwe baan... Uitvogelen wat je wil in het leven.’ Hierbij wees ze een paar keer met een vork richting haar dochter.

Daphne snoof. ‘Ja. En de huizen liggen ook echt voor het oprapen. Mam, de huurprijzen zijn gigantisch hoog en er is geen huis dat ik kan kopen. Ik heb best wat gespaard maar het is lang niet genoeg voor een huis.’ Ze schudde haar hoofd.

Liesbeth zuchtte. ‘Luister. Er staat een goed gevulde spaarrekening op jouw naam. Het wordt tijd dat je daar wat mee gaat doen.’

‘Een spaarrekening?’ Even dacht Daphne dat ze het niet goed had verstaan. ‘Op mijn naam?’

‘Zeker. Je vader en ik hebben altijd geld voor je opzijgezet.’

‘Dat... heb ik nooit geweten.’

Liesbeth keek haar dochter meelevend aan. ‘Je vader wilde het met je delen op het moment dat je het nodig zou hebben voor de aankoop van een eigen huis, het opzetten van een bedrijf of het realiseren van een andere grote droom. Zijn overlijden gooide alleen roet in het eten.’ Ze pauzeerde even terwijl ze de wijn in het glas liet walsen. ‘Misschien had ik het eerder moeten vertellen. Maar goed, het moment is nu daar. Jij kunt met gemak een huis kopen en dat zal verdorie tijd worden ook.’

Daphne liet het even allemaal op zich inwerken. Dankbaarheid en verwarring streden om aandacht. Een goedgevulde spaarrekening was een prachtig cadeau, maar tegelijk had ze sterk de indruk dat haar moeder wilde dat ze haar ouderlijk huis zou verlaten. ‘Wil jij me weg hebben?’

Liesbeth keek haar dochter over haar bril aan. ‘Praat geen onzin. Natuurlijk niet. Maar ik heb je niet het leven geschonken om het vervolgens aan je voorbij te laten gaan. Je vader zou het vreselijk vinden als hij zag hoe je jezelf wegcijfert voor mij. Je hebt jezelf een bruisend sociaal leven ontzegd en dat is iets wat ik mezelf kwalijk neem. Bovendien was dat niet eens nodig. Ik kan nog jaren mee. Lieve help, ik krijg zelfs regelmatig *likes* op datingsites!’

Daphne knipperde met haar ogen. ‘Datingsites... Hoe... Wat?’

Haar moeder grinnikte. ‘Ja. Het duurde natuurlijk wel even voordat ik die stap durfde te zetten. Ik heb zo ontzettend veel van je vader gehouden. Maar hij zou niet willen dat ik de rest van mijn leven alleen zou blijven. En inmiddels heb ik een beetje door hoe het werkt. Jij zou dat ook eens moeten doen schat, het is bijzonder goed voor je zelfvertrouwen. En natuurlijk is het leuk als er iets spannends uit voortkomt.’ Er verschenen ondeugende kuiltjes in haar wangen.

‘Mam! Ik wil het niet weten!’

‘Waarom niet? Ik ben drieënvijftig. Je vader is drie jaar geleden overleden, maar ik ben er nog. En bovendien, als die lieverd nog geleefd had hadden we het beddengoed echt niet versleten met slapen alleen.’

Terwijl haar moeder dromerig voor zich uitstaarde, ongetwijfeld herinneringen ophalend aan een gezonde en viriele Frederik, probeerde Daphne uit alle macht beelden te verwijderen die haar moeder in haar hoofd had geplant.

‘Stel hè,’ begon ze. ‘Stel dat ik het doe. Dat ik in een vlaag van verstandsverbijstering mijn baan opzeg en een paar maanden naar Westzand ga. Red jij je dan echt wel?’

Liesbeth schudde haar hoofd. Van haar gezicht was af te lezen dat ze zich afvroeg hoe ze haar enige dochter toch aan het verstand kon peuten dat ze meer uit haar leven moest halen. ‘Natuurlijk red ik me. Ik ben niet hulpbehoevend, al denk je misschien van wel.’

‘Dat denk ik helemaal niet.’

‘Jawel, maar dat geeft niet. Het is nu tijd om vooruit te kijken. Wij allebei. Ik vond het heerlijk om je bij me te hebben, om niet alleen door die eerste akelige periode te hoeven gaan. En ik hoefde me geen zorgen om jou te maken omdat je dichtbij was.’ Liesbeth pakte de hand van haar dochter vast. ‘Luister, ik schop je het huis niet uit maar ik zal het niet laten om de deur alvast wagenwijd open te zwaaien. Je voelt je overduidelijk niet op je plek op dat stoffige makelaarskantoor, je gaat soms met vrienden uit maar dat mag niet eens een naam hebben en je maakt nooit tijd voor jezelf. Bovendien zie je de zaken vaak somberder in dan nodig is. Het zou goed zijn als dat verandert. Je zit vast en bent tegelijkertijd een beetje stuurloos: als een schip voor anker dat rondjes draait. Je moet het anker lichten en op goed geluk een koers varen.’

‘En als dat niets wordt?’

‘Dan zet je een andere koers uit. Maar probeer het in ieder geval.’

Daphne keek haar moeder lang aan terwijl ze de steel van het wijnglas tussen haar vingers ronddraaide.

‘Westzand?’

‘Westzand.’

Daphne stond op het station in Alkmaar en zocht de bus die haar naar Westzand zou brengen. De lucht was strakblauw en de meeuwen circelden hier al overal rond. Hun gekrijs was oorverdovend en af en toe dook er eentje omlaag naar een stukje brood of een verloren patatje. Ze was overduidelijk dicht bij de kust. De treinreis had ongeveer twee uur geduurd en ze had best trek.

Bij de juiste bushalte stonden nog een aantal mensen te wachten, allemaal druk bezig met hun telefoon. De bus die ze moest hebben kwam na een paar minuten voorrijden. Ze stapte in en zocht een plekje helemaal achterin. Voor haar zat een moeder met een kind dat aan het jengelen was. In een poging het gekibbel te negeren, zette ze haar koptelefoon op. De playlist die ze speciaal voor deze reis had gemaakt, klonk vrolijk in haar oren toen de bus vijf minuten later wegreed. Terwijl The Proclaimers 'I'm on My Way' zongen, veranderde het uitzicht en kreeg ze zicht op de eindeloze duinen. Nu begon de spanning toch wat toe te nemen. Ze had er zin in en had niet verwacht dat ze zo uit zou kijken naar zo'n grote verandering.

Het was allemaal snel gegaan. Ze had contact gehad met Rina, die dolblij was geweest. Rina had niet echt verbaasd geklonken, waardoor Daphne vermoedde dat zij en haar moeder dit samen al lang en breed bekookstofd hadden. Boven de winkel was een ruim appartement waar Rina woonde. Ze had een slaapkamer over en daar mocht Daphne gebruik van maken zolang ze wilde.

Het gesprek met haar bazen verliep zo soepel dat Daphne zich afvroeg of ze wel echt gemist zou worden. Er werd niet gevraagd of ze het wel zeker wist, niemand zei dat het jammer was en er werd ook niet gezegd dat ze altijd terug mocht komen als Westzand tegenviel. Haar

ontslag werd net zo snel en efficiënt afgehandeld als een lijst vol bezichtigingen. Nog voordat al haar collega's officieel op de hoogte waren gebracht, stonden de eerste sollicitatiegesprekken voor haar vervanger al ingepland. Daphne voelde zich een meubelstuk dat altijd prima had gefunctioneerd maar wat zonder blikken of blozen werd ingeruild voor een nieuwer model.

Omdat ze amper vakantiedagen had opgenomen had ze nog maar een week hoeven werken nadat ze haar ontslag had ingediend. Op haar laatste dag stonden er een bescheiden bosje bloemen en een doosje bonbons met een kaartje op haar bureau. Er was een kort praatje geweest van Frits, die Daphne altijd de Oppermakelaar noemde, maar dat had oprechte betrokkenheid gemist. Het was allemaal heel beschaafd en fatsoenlijk gegaan – zoals het hoorde. Toen ze aan het einde van de dag de deur voor de laatste keer achter zich dichttrok, was ze opgelucht.

Terwijl de bus zachtjes hobbelen door het landschap trok, liet Daphne alles nog eens de revue passeren. Ze had zich de afgelopen weken afgevraagd hoe ze in een baan was beland die haar op den duur zo weinig voldoening en plezier had geschonken. Ja, het was een fijne stap geweest toen ze bij Schoevers was afgestudeerd. Ze had eerst online geprobeerd te solliciteren, maar dat bleek niet succesvol en dus was ze met haar gloednieuwe diploma op zak naar de lokale uitzendbureaus gegaan. Bij Rooks Makelaars had ze kunnen starten als invalkracht om na een half jaar een fulltime contract aangeboden te krijgen. Waarschijnlijk was ze zo vereerd geweest dat ze haar wilden houden, dat ze er helemaal niet over na had gedacht of zij daar überhaupt wel wilde blijven.

Een beetje beschaamd erkende ze dat ze nog nooit ergens anders had gewerkt: zeven jaar bij dezelfde makelaar, waarvan ze het de laatste twee jaar niet meer echt naar haar zin had gehad. Ze had nooit geprobeerd uit te zoeken of het secretaressewerk zelf haar niet meer beviel of dat het puur de werkomgeving was. Haar moeder had gelijk. Het was goed om naar Westzand te gaan. Ze beschouwde het als een welkome adempauze

en ze zou de tijd gebruiken om na te denken over haar toekomstplannen. Bijvoorbeeld over de plek waar ze wilde wonen. Ze hield van de Veluwe, maar die was groter dan alleen het dorp waar ze haar hele leven had gewoond. Wie weet. Alles lag weer open.

De dag voor vertrek was ze met twee vriendinnen die ze nog kende van Schoevers wat gaan drinken. Romy en Myrthe hadden beloofd om zeker een keertje langs te komen, maar Daphne vroeg zich af of ze dat ook daadwerkelijk zouden doen. Ze had altijd wel gezellig met hen kunnen kletsen, maar hele diepgaande gesprekken hadden ze nooit gevoerd. De slappe lach hadden ze wel vaak samen gehad, maar hoorde echte vriendschap niet meer te zijn dan dat?

Echt verdrietig om haar vertrek hadden ze bovendien niet geleken. Iets wat ongetwijfeld ook deels aan Daphne zelf te wijten was omdat ze zich meer op haar moeder had gefocust en minder op vriendschappen na het overlijden van haar vader. Ze hield van mensen om zich heen, maar dat was ze door alles een beetje uit het oog verloren. Ze hoopte dat in Westzand ook weer terug te vinden.

De bus stopte tegen het middaguur aan de rand van Westzand. Daphne was de enige die nog in de bus zat; de meeste passagiers waren uitgestapt bij de bushaltes rondom Alkmaar. Ze veronderstelde dat het in de kustdorpjes drukker zou worden zodra het hoogseizoen aangebroken was.

Ze bedankte de chauffeur en toen ze uitgestapt was keek ze even omhoog. ‘Nou pap, hier ga ik. Op zoek naar mezelf... Of zoiets,’ gniffelde ze er achteraan.

Het rook hier anders dan op de Veluwe – ziltig. Net zo fris en schoon, maar net niet hetzelfde. Het was lang geleden sinds ze Rina voor het laatst had gezien. Maar zo ging het meestal: je nam je voor om iemand vaker te bezoeken maar dan ging de tijd met je op de loop en was je ineens jaren verder. Ondanks dat ze de oude vriendin van haar oma niet

meer gezien had sinds de begrafenis van haar vader, wist ze dat de ontvangst hartelijk zou zijn.

Daphne zou opgehaald worden door Rina en ze spotte inderdaad een eenzame figuur die driftig stond te zwaaien – wat redelijk overbodig was omdat er verder niemand uit de bus was gestapt. Rina's lange haren waren nog langer en grijzer dan Daphne zich herinnerde, maar verder was ze geen spat veranderd. Ze droeg een simpele jeans met een witte tuniek die wijde mouwen had, maar Daphne wist dat het morgen zomaar een wijdvallende, kleurrijke jurk tot op de grond kon zijn. Ze kon zich nog steeds de bijzondere outfits in bonte prints herinneren die Rina vroeger al vaak had gedragen.

Ze pakte haar koffers en liep naar de vrouw die tijdens de flowerpowerperiode de beste vriendin van haar oma was geweest. Rina sloot haar direct in haar armen.

‘Lieverd, daar ben je dan.’

‘Ha Rina, wat fijn dat ik mocht komen,’ antwoordde Daphne die zich op het moment dat ze de liefdevolle omhelzing voelde pas realiseerde hoezeer ze Rina had gemist.

‘Juich niet te vroeg. Jij komt om mij uit de brand te helpen hè, niet andersom,’ zei Rina met de goedgemutste directheid waar ze om bekend stond. Samen tilden ze de koffers in de kleine oranje Skoda Fabia terwijl Daphne vertelde over de reis naar Westzand. Ondertussen keek ze om zich heen en snoof de frisse lentebries op. Een glimlach verscheen op haar gezicht terwijl ze Rina over het dak van de auto aankeek.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg de oude vrouw opgewekt.

‘Helemaal.’

Na een kort ritje met de kleine auto kwamen ze aan bij het pittoreske dorp en werd de auto op een parkeerplaats aan de rand van het centrum gezet.

‘Ik doe hier eigenlijk alles lopend of op de fiets,’ legde Rina uit. ‘Bovendien heb ik voor de deur geen ruimte voor de auto en ik gebruik hem

alleen als ik verder weg moet. Of koffers moet vervoeren,' knipoogde ze terwijl Daphne haar koffers uit de kofferbak haalde. 'Ik heb twee fietsen waarvan je er eentje kunt gebruiken.'

'Dat is fijn. Ik fiets graag.'

Ze liepen naar het plein in het centrum van het kleine dorp waar Daphne acuut werd overvallen door een vakantiegevoel. Ze kon zich niet meer alle details van het dorp herinneren maar wat ze nu zag deed haar nog het meest denken aan zo'n historisch brinkdorp in het oosten van het land.

Rina en Daphne passeerden een bloemenzaak waar op het raam in sierlijke letters Linda's Bloemen was geschilderd. Voor de deur stonden emmers vol fleurige tulpen, rozen en ranonkels uitgestald en aan grote haken bungelden vrolijk bloeiende fuchsia's. Een jonge vrouw gooide net een emmer water leeg in de put voor de deur. Ze zwaaide nieuwsgierig naar hen.

Naast de bloemenwinkel stond een boekwinkel met de vreemde naam De Boekenwulk. Het was een klein pandje maar aan de etalage te zien was het volgepropt met boeken. Ze was dol op lezen, dus zou hier zeker eens naar binnen lopen. Uiteraard kon een café ook niet ontbreken. Ze trof het aan naast het kleine kerkje en het had een ouderwets ogend uithangbord. Het zag er uitnodigend uit. Op kleine bankjes voor het café zaten mensen ontspannen van de zon te genieten.

Aan de andere kant van het plein stond Bakkerij Lodewijk. Er stonden een aantal mensen voor de ingang te kletsen en sommigen hadden een papieren zak vast waar brood uit stak. Niemand zag er gehaast uit. Toen een briesje haar kant op kwam voerde dat de geur van versgebakken brood met zich mee en het water liep Daphne in de mond. Het voelde allemaal erg gemoedelijk aan.

Rina werd door de meeste mensen begroet, waarbij Daphne belangstellend werd bekeken, en ineens stonden ze voor een schilderachtig winkeltje: Op Drift. Het zag eruit alsof het zo uit een openluchtmuseum

kwam. Eigenlijk zag alles er zo uit in Westzand: vriendelijk, authentiek en pittoresk. In het midden van het plein lag een grasveldje waar ook een aantal grote bomen groeiden met hier en daar een bankje om in de schaduw te kunnen zitten.

Op Drift besloeg twee kleine panden, allebei twee woonlagen hoog en beide panden waren voorzien van een puntdak. De rechterkant had twee grote openslaande deuren, de linkerkant had grote ramen met kleine ruitjes tot een meter boven de grond. Langs de twee buitenmuren groeiden klimplanten omhoog. Daphne herkende naast klimop ook de geurige hop. Op het raam van de winkeldeur was een briefje geplakt: *Vandaag openen we niet om 9:30 uur maar om 13:00 uur.*

Toen Rina de deur van de winkel opende rinkelde er een belletje. Ze scheurde het briefje van het raam en zette de deur met een haak vast aan de buitenmuur.

‘Met slecht weer houd ik de deur dicht, maar met dit prachtige weer kan hij open blijven staan.’ Aan de binnenkant van de deur hing een verweerd houten bord waar *Geopend* op was geverfd.

‘Kom. Ik wijs je je kamer en daarna gaan we samen een lekker bakkie koffie drinken. Heb je eigenlijk al gegeten?’

‘Om eerlijk te zijn lust ik wel wat,’ bekende Daphne die haar krentenbollen al een half uur na vertrek opgegeten had.

‘Dat dacht ik al. Ga jij je opfrissen, dan flans ik wat in elkaar. Je kamer is bovenaan de trap meteen rechts. En doe voorzichtig, de eerste drie dagen is die trap je grootste vijand. Daarna ben je eraan gewend.’

De witgeverfde houten trap was inderdaad een flinke uitdaging. Smaller en steiler dan ze gewend was, maar dat had ook weer zo zijn charme. Boven stapte ze meteen de woonkamer van Rina in. Deze zag er oud maar knus uit, en groter dan ze had verwacht. De ramen hadden, net als beneden, kleine ruitjes. Er was geen zolder; je keek vanaf de woonkamer zo tegen het hoge, schuine dak waar een paar grote ramen in zaten. Bovenin bungelde een grote kroonluchter. In het ene pand za-

ten de woonkamer en keuken en in het andere pand de badkamer en slaapkamers. De inrichting zag eruit alsof alles afkomstig was uit de zee of gemaakt was van door de zee verweerde spullen.

Ze zou het later allemaal op haar gemak bekijken maar nu ging ze de rechterdeur door en kwam in een kleine kamer waar een reeds opgemaakt bed klaarstond. De houten vloer was geschuurd en in dezelfde donkerhouten beits gezet als de vloer in de woonkamer. De planken kraakten hevig toen Daphne naar binnen liep. Op de grond stond een grote Alocasia in een witte stenen pot. Die zag er gezond uit, in tegenstelling tot haar eigen planten die het altijd begaven zodra de voeding van het tuincentrum op was. Het vierkante raam stond open en de kraakheldere witte gordijnen wapperden zachtjes. Naast het bed was een klein nachtkastje geplaatst en ertegenover een witte ladekast. Op de kast stond een vaasje met bloemen, wat Daphne ontroerde. Ze was echt welkom.

Daphne zette haar koffer op bed. ‘Nou. Hier ben ik dan Westzand. Ik ben benieuwd wat je voor me in petto hebt.’

Haar slaapkamer bevond zich aan de achterkant van het pand. Benieuwd naar het uitzicht drentelde ze naar het raam en wat ze zag beviel haar. Ze keek uit over een kleine tuin met twee grote groene bomen en veel bloeiende struiken en planten. Rina had duidelijk groene vingers.

Tevreden tikte Daphne een appje naar haar moeder: ***Ben bij Rina en het ziet er hier schitterend uit!***

De geur van koffie verleidde Daphne om weer naar beneden te komen. Bovenaan die monsterlijke trap deed ze even snel een schietgebedje voordat ze voorzichtig naar beneden ging.

‘Zo, kijk eens,’ zei Rina. ‘Ik heb een paar sandwiches gemaakt. Die kunnen we beneden wel opeten. Daar eet ik altijd tussen de middag als de winkel open is.’

Ze gingen aan een robuuste ronde tafel zitten, allebei met een kop

koffie en de stapel broodjes in het midden. De tafel zelf lag bezaaid met schatten uit de zee: schelpen, stukken hout en mooie gladgepolijste stenen. Daphne keek haar ogen uit. Rina had intussen manden buiten gezet met allerlei gehaakte knuffels in natuurlijke kleuren, zachte kussens en schapenvachten. Aan de deur hingen rieten tassen aan grote haken en in een emmer stonden opgerolde geknoopte kleden.

De hele ruimte stond en hing vol. Overal stonden snuisterijen en decoraties, al dan niet handgemaakt. Hier en daar zag ze verweerde meubelstukken en aan de traptreden waren roestige haken geschroefd waaraan windgongs van schelpen en houten stokken hingen. Natuurlijk waren er ook de welbekende visnetten, felgekleurde boeien (waarvan Daphne zich afvroeg wie dat in vredesnaam ooit aan de muur zou hangen), bakken vol zee-egels en andere hebbedingetjes die je aan de zee en het strand deden denken. Zelfs de scheepjes in flessen ontbraken niet.

‘Wordt alles met de hand gemaakt?’ vroeg Daphne geïnteresseerd.

Rina keek trots om zich heen. ‘Een groot gedeelte wel. De gehaakte knuffels bijvoorbeeld, daarvoor heb ik een samenwerking met een dagbesteding. Zij maken de mooiste dingen maar ze hebben geen ruimte om ze te verkopen dus dat doe ik. Een ander deel wordt gemaakt door lokaal talent en de rest komt van grote leveranciers.’

‘Het ziet er allemaal heel bijzonder uit... Van de spullen tot de winkel zelf. Je kunt goed zien dat het vroeger twee panden zijn geweest.’

‘Ja. Maar ze zijn al lang geleden samengevoegd. Er was ooit nog zo’n akelige trap maar die is verwijderd.’ Rina wees naar een hoek helemaal achterin de winkel. ‘Er is veel afgebroken en opgebouwd. Deze ruimte is volgens mij na de verbouwing altijd zo groot geweest. Hiervoor zat er een schoenenwinkel. En daarvoor een lijstenmakerij, maar dat weet ik niet meer zeker. Toen ik het kocht stond deze ruimte leeg. Hoe dan ook: ik vind het perfect.’

Daphne kon niet anders dan dit beamen.